

azt a fenyvest

*amit félve jártunk be a falusi
kissrácokkal, ahol akasztott
kutyát láttunk és félelmetes baglyokat.
ahol telente keskeny ösvényről
aszfaltúton át csúsztunk, nejlilonon
és nem volt, aki az autóforgalmat figyelje,
mert mindenki bizonyítani akart.*

*néhány megvénült, piássá lett csibész,
ha visszaköszön néha, de kisiklott
életével leintené bármikor régi,
nagy győzelmeinket.*

*magánkézre került a fenyves, egy utcabeli,
szorongó fiú jutott hozzá, szülei kárpótlási
igényén keresztül. kivágatta az erdőt, csonkok
merednek az égnek. a dombra vezető ösvény
még megvan, de kutyát nincs hová akasztani,
ha valaki éppen azért jönne. törzscsonkok,
gyökerek még érzik a baglyok karmait,
ágak szorítását, akasztott kutyák terhét.
képembe vág a fenyves gyantás emlékfelhője,
és borsószik a hátam, mikor átviharzok örült
tempóban az alig használt, porlepte aszfaltúton.*

perzsaszőnyeg

*megörököltük, vagyis a mama
halála után tíz évvel, most ki kell pakolni
a házat, mert a szülők eladják, duplatelekkel.
jófogáson hirdetem az első közös,
ott tárolt ágyunkat, számítógépasztalt,
meg egy fotelt, pedig szerettem,
de már nem fért el az új cuccaink között.*

*az unokák tisztogatták és fésülgették
rojtjait, annak a kézi csomózású
perzsaszőnyegnek, amire ha ránézek,
még mindig a gyerekkor görcsös
igyekezete, meg hogy én mindenhol,
csak vendég, megfelelni igyekeztem.
bennem az otthontalan nyolcvanas
évek közepe a legerősebb emlék.*

*perzsa manufaktúrák pontosan tudták,
hogy a geometriai minták szövése
sokkal egyszerűbb és gyorsabb,
mint a virág vagy más figurális
motívumoké. olcsóbb is,
folyóméter, ha pénzt dobnál ki érte.
sosem görcsöltem amiatt,
hogy szerethetnének jobban,
vagy szeretnem szelídebben kéne azokat,
akiknek én mindig túl nyers,
de koravén, örök kibic, sosemgyereke voltam.*

*nekem ma sem tetszik az elefánttalp minta.
a lenyomatokkal mindig volt valami öröklött bajom,
sáros cipőben, tányér nélkül ettem a dohányzóasztalon.
nem léphetek kétszer ugyanabba, vagy érhetek
az őseim nyomába. egyszer sem hallgattam
végig apámat, vagy kinevettem.*

*az afrikai elefántok a legutolsó pocsolóját
is tudják, hogy merre. csempézett fürdő felé,
vezetnek a gul mintákkal.
hiába tisztítottam a viseltes szőnyeget,
leterítve a szobában, mint trófea ragyog,
nyúzott leopárdbunda, hiába vegyszer,
árasztja tovább bennem a lemoshatatlan dögszagot.*